

«οι μαθητές γράφουν!»

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΑΝΑΤ. ΑΤΤΙΚΗΣ 2012-2013

Η Γειτόνισσα κυρία Ευγενία

Κοντόβα Ελένη

2^ο Γυμνάσιο Κορωπίου

Καλοκαίρι 2005 στη Λευκάδα, ήμουν 6 χρονών τότε που γνώρισα την γειτόνισσά μας. Ήταν ένα ζεστό απόγευμα του Αυγούστου, είχα βγει στο μπαλκόνι να δω τα παιδιά που έπαιζαν, και να δω αν ήταν η Ρηνούλα, για να κατέβαινα κι εγώ.

Τότε άκουσα νερό να τρέχει, κοίταξα στο απέναντι σπίτι και είδα την γειτόνισσα κάτι να πλένει, με είδε, και πολύ γλυκά μου χαμογέλασε, πριν προλάβει να μου μιλήσει, ακούσαμε κι οι δυο το τηλέφωνό της να χτυπάει, στην προσπάθεια της να το προλάβει, έχασε την ισορροπία της και... ουπς, έπεσε φαρδιά πλατιά κάτω στην αυλή. Άρχισα να γελάω έτσι απλά και αθώα, όταν την άκουσα να λέει:

-Αστείο εε;;

Φοβήθηκα, κατέβηκα γρήγορα τις σκάλες και είπα στην μητέρα μου τι έγινε.

-Τί;; Έπεσε η κυρία Ευγενία;;

Τρέχοντας την είδα να βγαίνει από το σπίτι και να πηγαίνει απέναντι, εγώ κοντοστάθηκα στην πόρτα και απλά κοιτούσα, όταν πάλι άκουσα εκείνη τη γλυκιά φωνή.

- Σ' ευχαριστώ που φώναξες τη μητέρα σου για βοήθεια, ευχαριστώ πολύ.

Μπερδεύτηκα λιγάκι, βοήθεια πια βοήθεια;; Τότε άκουσα την μητέρα μου να με καλεί.

- Έλα, να δοκιμάσεις το ωραιότερο γλυκό κουμ-κουάτ, δια χειρός κυρίας Ευγενίας.

Έτσι έγινε η γνωριμία μου με την γειτόνισσα κυρία Ευγενία.

Τελευταίος προορισμός κάθε καλοκαίρι «στο νησί», όπως το λέει ακόμα η μητέρα μου, γιατί πριν πάμε στο «νησί», πηγαίνουμε σε κάποιο άλλο νησί των Κυκλάδων, των Σποράδων, στα Δωδεκάνησα, του Ιονίου, αλλά ο τελευταίος προορισμός πάντα, ακόμη και φέτος θα είναι η Λευκάδα.

Κι εγώ μεγάλωσα, και χαίρομαι που θα συναντήσω τη φίλη μου, όχι τη Ρηνούλα αλλά τη Ρένα τώρα πια, γιατί μεγάλωσε κι αυτή και μίκρυνε τ' όνομά της. Με κρυφή όμως χαρά, περιμένω να ακούσω εκείνους τους γνώριμους ήχους που με ξυπνάνε κάθε πρωί, και έρχονται από απέναντι, από το σπίτι της κυρίας Ευγενίας. Ακούω τον κελαριστό ήχο του τρεχούμενου νερού, κι η μυρωδιά βρεγμένης γης, φτάνει στο δωμάτιό μου από το ανοιχτό παράθυρο, ποτίζει τις γλάστρες της, και τα ζαρζαβατικά του μικρού της κήπου. Ποτίζει, ξεπλένει τα πεζούλια, δροσίζει όλο τον διψασμένο μικρό της «παράδεισο», μοιράζοντας ταυτόχρονα κελαηδιστές καλημέρες στους περαστικούς. Έτσι ξυπνάω κάθε καλοκαίρι στο «νησί», με την κυρία Ευγενία να μου αναγγέλλει τον θρίαμβο του ήλιου πάνω στη νύχτα, κι εγώ χαίρομαι, χαίρομαι πολύ.

Ας γνωρίσουμε λοιπόν την κυρία Ευγενία. Είναι μια μεσόκοπη παχιά γυναίκα, με βαρύ βάδισμα, με πλατύ, χαρούμενο και ξάστερο γέλιο. Έχει κάτι από την πλατιά δροσερή αγκαλιά της θάλασσας, και είναι ολόγεια με τις παχιές αρχοντοπούλες της Αναγέννησης. Όταν πάρει τις τσάντες για να βγει για ψώνια στη γειτονιά, είναι σαν να ξεκινά ένα μικρό ταξιδάκι 2-3 ωρών. Κάθε λίγο και λιγάκι κοντοστέκεται να χαιρετήσει κάποιο γνωστό ή να ρωτήσει μ' ενδιαφέρον «αν η Ελενίτσα βρήκε δουλειά, αν αρραβωνιάστηκε ο γιος της κυρίας

Μαργαρίτας, αν ο κύριος Κοσμάς θεραπεύτηκε από το ατύχημα που είχε στο χέρι». Και δε ρωτά για να σχολιάσει ή για να κάνει κουτσομπολιό, ρωτά από καθαρό ενδιαφέρον, γιατί νιώθει τον καθένα «δικό της άνθρωπο». Και όλοι την αγαπούν και την σέβονται, γιατί είναι αληθινή, δεν προσποιείται.

Χαρακτηριστικό της κυρίας Ευγενίας, είναι η παθολογική αγάπη που τρέφει για τα παιδιά. Η ίδια στερήθηκε την παρουσία των παιδιών, μιας και στάθηκε άτυχη να είναι άκληρη. Έτσι όλα τα παιδιά της γειτονιάς είναι και δικά της παιδιά. Θα αγοράσει παγωτό στον Πέτρο, θα πάει το μωρό της Γεωργίας στο πάρκο, θα απαλύνει τον πόνο και θα βάλει τσιρότο στο πόδι του Χρήστου, γιατί το σπίτι της κυρίας Ευγενίας είναι το τέλειο Φαρμακείο της γειτονιάς, για όλη την πιτσιρικαρία που παίζει τα απογεύματα έξω στην μικρή αλάνα.

Απέραντη αγάπη έχει και στον σύζυγό της, τον κύριο Χαρίλαο, ένας άντρας κοντός και λεπτός σαν κυπαρισσάκι, τον περιποιείται και τον φροντίζει σαν μικρό παιδί. Όταν ο άντρας της γυρίζει από τη δουλειά, το σπιτικό της γεμίζει γέλια και χαρούμενες κουβέντες. Του διηγείται πως πέρασε τη μέρα της, τί ψώνια έκανε, ποιο λουλούδι άνθισε, πώς η ντοματιά «πήρε τα πάνω της». Ύστερα βγαίνουν στην αυλή να καθίσουν να πάρουν αέρα, ο άντρας της διαβάζει εφημερίδα, και κάποιες φορές διακόπτει την ανάγνωση για να κάνει ένα σχόλιο, ενώ εκείνη κεντά. Έτσι περνάει η κάθε μέρα της γλυκιάς μου, κυρίας Ευγενίας, έτσι όπως την βλέπω εγώ κάθε καλοκαίρι.

Η πρώτη επίσκεψη του καλοκαιριού στο σπίτι της είναι πάντα απόγευμα, και τότε πηγαίνω, κρατώντας πάντα ένα μικρό δώρο για την γλυκιά μου, που είναι η σφραγίδα της φετινής μας συνάντησης. Κι εκείνη ξέρει, με περιμένει στην πόρτα, όλο λαχτάρα να με σφίξει στην αγκαλιά της, να μου πει ότι ψήλωσα και σε λίγο θα την περάσω στο μπόι, να με δροσίσει αλλά και να με γλυκάνει ταυτόχρονα, με κείνο τον συνδυασμό που ξέρει ότι μου αρέσει: παγωτό καϊμάκι, και τί άλλο; Γλυκό κουμ-κουάτ φυσικά.

– Απίστευτα ωραίο!! Δεν ήξερα ότι τρώγεται κι έτσι, με βύσσινο το ήξερα ότι τρώγεται το καϊμάκι, όχι με το γλυκό μου...να λοιπόν που μαθαίνω κι εγώ από σένα. Βρε, λες να γίνεις σαν αυτά τα παιδιά που δείχνει η τηλεόραση; Σεφ;

Κι εγώ γελάω, και της λέω ότι δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση, και ότι αυτή είναι απίστευτη, όσο απίστευτα νόστιμος είναι ο συνδυασμός που της έμαθα, κι εκείνη γελάει, και κάπως έτσι, με αστεία και πειράγματα, τελειώνει συνήθως η πρώτη συνάντηση του καλοκαιριού.

Πριν την καθημερινή απογευματινή βόλτα με τα παιδιά, και τα ποδήλατά μας στην παραλία, θα περάσω από το σπίτι της κυρίας Ευγενίας, για να γευτώ τον γνωστό «συνδυασμό». Με περιμένει άλλωστε, θέλει να με ρωτήσει πώς πέρασα το χειμώνα στην Αθήνα, Πώς τα πήγα στο σχολείο, αν υπήρξε κάτι που με προβλημάτισε, κι αν βρήκα τελικά λύση; Ναι, αυτό είναι το τελευταίο ερώτημα που κάνει πάντα, και συνοδεύεται πάντα, από κείνη τη γνώριμη διαπεραστική ματιά, σαν αξονικός τομογράφος να με σκιαγραφεί, κι εγώ βλέπω την συμβουλή της να έρχεται, για να την κλειδώσω κι αυτή στο μυαλό μου, και να πορευτώ μαζί της άλλη μια χρονιά στη μεγαλούπολη, αλλά και όσες άλλες μου έχει πει, κληρονομιά για την υπόλοιπη ζωή μου. Είχε δίκιο η μητέρα μου, όταν έλεγε να ακούω την κυρία Ευγενία, γιατί είναι καλή και σοφή γυναίκα. Της απάντησα σε ότι με ρώτησε, και κυρίως γι' αυτό που με προβλημάτισε, γιατί ακόμα δεν ξέρω αν έχω δώσει λύση, ή αν τελικά έχασα για ένα «κατηγορώ», τη φίλη μου. Ένωσα την ματιά της, πιο απαλή πιο γλυκιά, και τότε μου είπε:

- Πριν 3 χρόνια, η κυρία Σοφία που μένει λίγο πιο κάτω, ήθελε να μας κεράσει παγωτό, σε μία καινούρια καφετερία με αναπαυτικά καθίσματα, για τη γιορτή του εγγονού της. Μαζευτήκαμε λοιπόν και πήγαμε. Καθώς συζητούσαμε περί ανέμων, και υδάτων, πρόσεξα δύο άντρες στο δίπλα τραπέζι απορροφημένοι στη δική τους συζήτηση, τότε άκουσα τον έναν από τους δυο να λέει: «δεν μπορεί να με καταλάβει, γι' αυτό με κατηγορεί». Πόσο αληθινό τελικά είναι αυτό; Γιατί πριν από το ρήμα κατηγορώ, δεν βάζουμε το ρήμα εξηγώ; Δεν σου ζητάω να εξηγήσεις εγκλήματα, αυτά είναι για εκείνους που έχουν πτυχία, και έχουν βγάλει πανεπιστήμια. Αλλά την καθημερινότητα σου, με τους ανθρώπους που βλέπεις καθημερινά,

μιλάς μαζί τους, γελάς, υπάρχουν μαζί τους. Αν σε κάθε λάθος τους, προσπαθήσεις να εξηγήσεις, να είσαι η φωνή της λογικής, και όχι το κατηγορώ, τότε πίστεψέ με θα μπορείς να κοιμάσαι σε όλη σου τη ζωή κάθε βράδυ, σαν μικρό παιδί.

Πόσο δίκιο είχαν για ακόμη μία φορά τα λόγια της. Αυτή η γυναίκα μοιάζει με πανανθρώπινη μητέρα, κρύβει στην αγκαλιά της τα παιδιά όλου του κόσμου, σαν να βγήκαν από τα δικά της σπλάχνα, συμπαραστέκεται σαν μεγάλη αδερφή στους μεγαλύτερους, και περιβάλλει με στοργή τους ανήμπορους και ηλικιωμένους ανθρώπους. Κι εγώ, αλήθεια, πόσο τυχερή είμαι, που είναι κοντά μου κάθε καλοκαίρι; Πόσο θα 'θελα σε τούτη τη μεγαλούπολη που ζω, σε κάθε περιοχή να υπήρχε μία «γειτόνισσα Ευγενία», ίσως...ίσως να μάθαινε στους ανθρώπους : "Αυτά που δεν μπορούν να εξηγήσουν, να μην τα κατηγορούν". Και ποιος ξέρει; Ίσως οι άνθρωποι να ήταν πιο ήρεμοι, ή μήπως... πιο ήμεροι;